

dervisningsminister, om ikke der kunde blive større Ensartethed med Hensyn til Uddelingen af Understøttelser til Højskoleeleverne. Nu er Forholdet dette, at der mellem Elever, som er stillet ens i social og i økonomisk Henseende, er nogle, der faar 25 Kr. om Maanedens i Understøttelse, medens andre kan faa 60 Kr. Det er der intet rigtigt Forhold i, og det vilde være rimeligt, om den højtærede Undervisningsminister — maaske i Forbindelse med Finansudvalget — fik fastsat nogenlunde ensartede Regler for Uddelingen af saadanne Understøttelser.

Den ærede sidste Taler vilde udlægge mine Udtalelser forleden Dag, som om jeg havde sagt, at Arbejderne og Tjenestemændene vilde stemme efter deres egen Fordel. Det er en meget fri Oversættelse; det ærede Medlem skulde ikke gaa hen og oversætte andres Udtalelser saa frit. Det ærede Medlem har Ret i, at man bør stemme efter ideelle Overvejelser, og det er netop det, Arbejderne og Tjenestemændene gjorde ved sidste Valg, de vilde have sociale Reforme, i Modsætning til den forrige Regering.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen har Ordet for en kort Bemærkning.

N. Johan Laursen: Jeg vidste godt, at det ærede Medlem Hr. Sundbo vilde nævne noget saadant som honnet Ambition og forskellige andre Ting af mindre glædelig Art, som skulde danne Grundlaget for den private Realskoles Elevtal. Men det tager han nu ganske fejl i, og jeg tror, at det ærede Medlem ogsaa ved en nøjere Undersøgelse let vil kunne finde det. Jeg har, hvad det ærede Medlem saare vel ved, gennem en Aarrække haft Lejlighed til at se paa en stor Forældrekreds, som har betalt Skolepenge, ikke af deres Overflod og ikke af Overklassehensyn, men af ganske andre Hensyn, de følte sig i nærmere Overensstemmelse med en Privatskole under en bestemt Ledelse. Det er en Hjemfølelse, en Følelse for Børnene, som vi skal frede om. Der er saa vist nok, som er ligegyldige for deres Børn; det er værd at betone, at der findes ogsaa talrige Kredse, som ser anderledes paa det.

Jeg skal endnu kun tilføje, at med Hensyn til den Skole, jeg her tænker paa, er der saa vist ingen Storborgere og heller ingen Storborgerefølelser.

C. O. Pedersen: Den Politik, Ministeriet Neergaard førte i de genvundne Landsdele, havde til Maal under skyldig Hensyntagen til det nationale Mindretal og de Rettigheder, dette Mindretal havde Krav paa, at forme Forholdene saaledes i Sønderjylland, at Sporene af Kongeaa-Grænsen efterhaanden forsvinder. I Hovedsagen har der været Enighed om denne Politik her paa Rigsdagen, man har kun delt sig paa ganske enkelte Love. Jeg gaar derfor ud fra, at selv om vi har faaet et andet Ministerium og maaske i mange Forhold et Systemskifte, bestaar den politiske Kurs i det sønderjydske Spørgsmaal, som blev anlagt af det forrige Ministerium, uforandret under Ministeriet Stauning. Selv om man er Tilhænger — ubetinget Tilhænger — af denne politiske Kurs, gælder det om at erindre den Udvikling, der saa længe har været i Sønderjylland, hvor der har været et Skel ved Kongeaaen i mange Hundrede Aar, og hvor der i 56 Aar har været en skarp Grænse, og erindre, at der har været en Verdenskrig og dens Eftervirkninger. Man maa erindre, at det, selv om man har dette Maal i Sigte og arbejder derfor, endnu vil vare en rum Tid, inden man naar til Vejs Ende.

Det, der karakteriserer Forholdene i Nordslesvig i Modsætning til det øvrige Land, er Mangelen paa Folk og Mangelen paa Kapital, og disse to Mangler berører Erhvervslivet paa det føleligste. Der er et kendeligt, et stort Skel endnu ved Kongeaaen netop paa disse to Omraader. Denne Folkemangel giver sig ikke blot Udtryk i det Spørgsmaal, som jeg lige skal nævne lidt: Tyendespørgsmaalet, men ogsaa i Haandværket. De ved, at det i Sommer blev nødvendigt for den nuværende Regering, skønt det sikkert ikke var i Overensstemmelse med dens Principper, at give Luft for et meget stort Antal Haandværkere. Men denne Folkemangel giver sig ogsaa til Kende, naar det drejer sig om Udstykningspolitikken. Man oplever det Særsyn, at der her i Landet er mange Amter, hvor der er mange flere Ansøgere til Jord, end der er Jord. Hos os er det omvendt: vi har mere Jord, end der er Ansøgere til at overtage den. Jeg tror, at det vilde være en Opgave for det nuværende Ministerium at søge at lede denne Strøm af Ansøgere om Jord ned over Sønderjylland, saa Folkemangelen paa den Maade kunde afhjælpes. Jeg ved ikke, om den højtærede Landbrugsminister er stærkt forpligtet ved Løfter forud for